

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
21:16	20:28	19:28	תל אביב
21:19	20:31	19:25	ירושלים
21:17	20:29	19:29	חיפה

שבת שלום ומבורך!
העלוך טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

בטל רצונך מפני רצונו

אדם שמבטל רצונו מפני רצון השם ומתנתק מהטומאה זוכה לקדושה גדולה

שכפ"ץ רוחני

בפרשת שבוע זה אנו מקבלים את מנת הציונות, החושפת לנו תגלית ייחודית: 'וזכרתם את כל מצוות השם' - הציצית היא הכלי בעזרתו יתחדד זכרונו, למען נזכור לקיים את כל מצוות השם, למען לא יישכח מאיתנו אף פרט מתעודת הזהות הערכית, הבסיסית והיהודית שלנו. לבישת הציצית היא ערובה לזכרון מיטבי של מצוות השם, אותן נקיים ובדרך נפעל.

כמה מרגש ומעורר שמחה, לגלות כי הקדוש ברוך הוא לא נתן לנו רק מצוות ערכיות שמשנות לנו את החיים, אלא גם העניק כלי עוצמתי לזכרון, מין תזכורת תמידית צמודה, לבושה עלינו, המזכירה לנו בכל רע את מצוותיו ואת הדרך הכונה לחיות. זו מתנה כפולה, כי מעבר למצוות הציצית שקיבלנו במתנה, היא טומנת בחובה סגולה כה נפלאה - לזכור את כל מצוות השם, לשמש לנו תזכורת קבועה וצמודה לזכרון מצוות השם!

הרי בכל רגע, מתחדש עלינו היצר הרע, ובפיו טענות, תואנות ומענות. היום אומר לו עשה כך, ולמחר אומר לו עשה כך... כמה קשה להתמגן ממנו, כמה קשה להינצל מציפורניו. לפיכך קיבלנו את הציצית - אפוד מגן, שכפ"ץ של ממש. כשלושים אונות יש תזכורת איך לנהוג, לא להתבלבל, לא לסטות, לא לאבד שליטה. לזכור את כל מצוות השם!

'זהיר במצות ציצית - אינו נמשך אחרי לבו ועיניו' - מבטיחים לנו חז"ל, חושפים את סודן של ארבע הכנפות. הרי כל הנסיונות שלנו מתחילים מהעיניים המתגרות, הלב שנמשך, ומשם מתחילה ההידרדרות... אבל הלוש ציצית - הרי הוא מוגן, הקדוש ברוך הוא מניח חומה בצורה על לבו, הוא לובש אפוד מגן מפני היצר!

לתיבת נח, בואו באופן קבוע לשיעורי תורה ומוסר, התחברו אלי ואתם הדבקים חיים כולכם היום. בחוץ הסערה בבית המדרש נעים וטוב, **אשרי השומע אלי לשקוד על דלתותי יום יום!** סכנת נפשות ברחובות, והעצה היחידה היא התורה הקדושה.

הקב"ה מזמין אותנו לארמונו, ואומר לנו: בואו לבית שלי, השכינה נמצאת פה, מיום שחרב בית המקדש אין לו לקב"ה בעולמו אלא ד"א של הלכה בלבד! בבית המדרש נמצאת השכינה הקדושה והיא מחכה לכל איש ישראל, בואו ללמוד תורה, בואו להתחבר לקב"ה! לאחר חודש בשיעור תורה אדם פושט צורה ולובש צורה, אי אפשר להכיר אותו יותר. זה כח התורה.

וכיון שהיצר הרע יודע את כח התורה, לכן יותר ממה שהוא מחפש להחטיא את האדם בחטא כזה או אחר, **הוא מחפש להפיל אותו ביוש,** שלא יראה לעצמו תקוה ועתיד, שלא ילך לשיעורי תורה! רבים אומרים לנפשי אין ישועתה לו באלקים סלה. ולמה? כי יודע היצר שאם יבוא אדם לשמוע תורה ומוסר, ואם יתעודד לקבוע עיתים לתורה, ימס היצר והיה למים, האבן נמוחה והברזל יתפוצץ ודבר אלוקינו יקום לעולם.

מי שכל חייו הולכים באותו ציר ומסלול, להתקדש עוד ועוד, עוד תורה ועוד יראת שמים, עוד התגברות עוד מאמץ, ונשמתו מאירה באור יקרות שאין גדול ממנו! **אדם ברוחב, שכל חייו חרטות ונפילות, איזה פנים יש לו...** רואים אנו את תלמידי החכמים גם בגיל מבוגר מאד, מתקיים בהם הפסוק עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו, הרב שך זיע"א בגיל 90 עמד בשיעור ביישיבת פוניבז', והיו עומדים אחד מימיו ואחד משמאלו כדי לשמור עליו, כי בשיעור היה אש להבה! כולו מלחמתו והיה יכול ליפול אם לא היו שומרים עליו. **התורה הקדושה מצחצחת את נשמתו של האדם,** מרוממת אותו לפסגות, אין חמדה כתורה ואין טהוריה כישאל. ת"ח שואף כל ימיו ללמוד עוד ועוד, להתקדם ולהתקדש עוד ועוד, התורה משוש חייו ואושרו עדי עד. ראייתם פעם צבעי או יהלומן וכל מקצוע אחר בגיל 90? כל מקצוע איננו אתגר בחיים, צריך את הכסף וזהו. אבל התורה היא עצמה התכלית והאושר. שנזכה להתחזק בתורה אמן.

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

מה שאדם קדוש יותר, נשמר יותר, מתגבר יותר כך ערך המצוות והלימוד שלו גדול יותר, וכח התפילה שלו חזק יותר! המצוות של האדם נמדדים לפי גודל קדושת האדם. אדם שמתקדש לא רק שעולה בדרגה, והוא יותר קדוש, אלא כל המצוות שלו, כל לימוד התורה שלו, מקבלים רמה אחרת, התפילין שלו, השבת שלו, הוא מרוויח עולמות! **שכל המצוות שעושה מרגע ההתגברות ואילך יש להם ערך שונה לגמרי לגמרי!** וכן להפך, אם אדם יורד בדרגה, התורה שלו שווה פחות.

החפץ חיים אומר, אדם שאינו קדוש ולומד תורה, דומה לאדם שביתו מלא בבל והוא מכניס ריהוט יוקרתי, נברשות זהב, ושטיחים פרסיים. אומר הקב"ה, לפני שאתה לומד את תורתך, לפני שאתה מתדבק בי, תטהר את עצמך תקדש את עצמך. תארו לכם אדם עומד לפני הקב"ה או קורא תהילים ומחשבותיו טמאות. אדם מגעיל ומטונף וכן הוא עומד לפני הקב"ה!?

לאחר שאדם התרגל, קשה לו להפריד, אבל צריך להתגבר ולזרוק את המכשירים, ולהחליט אם אתה רוצה קשר לבורא עולם או קשר לסטרא אחרא, אם אתה עם המכשירים הללו אתה קשור ח"ו לסט"א, לטומאה נוראה. **ואם אתה מבטל רצונך מפני רצונו יתברך, אתה נעשה עבד שלו,** אבל אתה מלך - עבד מלך מלך! והקב"ה יבטל רצון אחרים מפני רצונו, תהיה לך סייעתא דשמיא. הקב"ה רואה את המסירות נפש של האדם, שמתגבר למעלה מהטבע, ועוקר מעצמו הרגלים רעים של חיבור גרוע, ועליו הוא אומר והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע. קדוש יאמר לו בשמי מרומים, רק הוא והקב"ה יודעים את מעלתו, והקב"ה מפרסמו בכל הרקיעים, פלוני בני שיבר יצרו, בשביל לעשות את רצוני. אשריו בעה"ז טוב לו בעה"ב.

נמצאים אנו בדור קשה, בעקבתא דמשיחא. ובזוהר הקדוש כתוב: רבי שמעון זקף ידיו, בכה ואמר אוי למי שיהיה בזמן המשיח, ואשרי מי שיהיה אז. מה זה אוי - ואשרי? אוי למי שיהיה ויפול, ואשרי מי שיהיה ולא יפול. דור כזה קשה, כדור המבול, שכתוב שאפילו המלאכים נפלו, ומה שמציל מהמבול זה רק תיבת נח. **התיבת נח של היום זה הישיבות הקדושות,** בתי המדרש ושיעורי הקבע. נתאר לעצמינו, בדור המבול הקב"ה אומר לנו יש מבול הכנסו לתיבה, היינו רצים בכל כחננו! גם עכשיו הקב"ה קורא לכל באי עולם: המבול על הארץ, בואו

רגע חושבים עמ' 4

פרשת השבוע עמ' 3

פינת ההלכה עמ' 3

סיפור לשבת עמ' 2

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

ההגנה הבטוחה ביותר

לעצום עין. עברו כמה דקות, כתפו של הבן החלה לכאוב מהתנוחה בה הוא נושא את ראש אביו, ופנה לאביו בבקשה: 'טאטע, עס טיט מיר אזוי ווייא, איך קען עס לענגער נישט אויס האלטען' ('אבא, הכתף כאבת לי מאוז, אני כבר לא מחזיק מעמד יותר')...

ברגע הראשון, הדבר נראה מוזר. מדוע שהבן יסרב לשאת את ראש אביו על כתפו, במקום בו כל יהודי מושיט את כתפו לראשו של חברו? מה קרה לבן, שהתנוחה כל כך הכבידה עליו, עד שגרמה לו לפנות לאביו בקריאה נרגשת כי יטה את ראשו לצד השני?!

גם האב התפלל, ובתיאורו, הוא מסביר עד כמה היה הדבר לפלא בעיניו. אך עם זאת, לאור בקשת בנו מקרב לב, וכיוון שאב לעולם ינסה להיטיב לבנו - הריש את ראשו מכתף בנו, והטה את ראשו לצד השני - להשכיב את הראש על כתף היהודי היושב בצמוד אליו מהצד השני. מירווח צר נוצר בין ראשי האב והבן...

באותה עת, בשמיים הכהים הפרושים ממעל, נצנצו פנסי מטוסי ארצות הברית. מפציצים כבדי משקל ורחבי גרם חיפשו את הנקודות המיועדות להפצצה, וגילו רכבת נאצית שועטת על המסילות. עד מהרה לחץ הטייס על הכפתור הנכון, ושיגר פצצה עוצמתית במיוחד לעבר הרכבת. בניסי ניסים החטיאה הפצצה את הרכבת עצמה, ורק רסיס ממנה נשר לתוכה...

הרסיס פער חור בתקרת הקרון בו היה הרב מייזליש, ועבר במרווח הצר שבין ראשו לבין ראשו בנו - כן כן, באותו מקום עליו השעין האב את ראשו אך לפני שניה... משם המשיך הרסיס היישר לספסל אליו שכב השומר הנאצי הארוך, וברגע אחד פגע בשתי ידי, מותיר ידיים כרותות למחצה ושותרות דם...

הנאצי התעורר והחל לזעוק מייסורים, משתנק מבכי, צועק בקול מתייסר עד אין קץ. נס פלאי היה זה, שהרב ניצל בהטיית ראשו לצד השני שניות ספורות קודם לכן, לאור בקשתו המפתיעה של בנו. הציצית המשיכה להגן עליו בשל מסירות נפש, ונקמה את נקמתה בצורך האכזר שהשחית אותה ברשעותו...

כל הנוכחים בקרון, הביטו בנעשה בחרדה משולבת בתדהמה. הן זה לא ייאמן, כיצד הרב שמסר נפשו על הציצית ניצל בכמה שניות, ואילו הרשע שפגע בציצית שילם את המחיר במלואו, עד שנקטעו באחת שתי ידיו שהשחיתו את הבגד היקר. מדהים עד כמה יכולה הציצית להגן ולשמור על מי שהתמסר לה באדיקות, ולנקום את נקמתה במי שהפריע ללבישתה במסירות נפש!

כי גם אחרי שהציצית לא היתה עליו, מסירות נפשו למענה הצילה את חייו, והשיבה לשונו את גמולו בראשו. הצורך הנאצי האכזר סיים את חייו בייסורים, ולעומתו - הרב השתחרר כעבור ימים בודדים וזכה להקים משפחה וקהילה לתפארת, מכונן חיים חדשים ועשירים ביהדות ובעשייה. ולדורי דורות עוד יהדהד המסר העולה ציצית היא שמירת ההגנה שלנו לעולם!

מה לו מכות, מה לו הכאות, מה לו חבטות... מה צריך יהודי יותר מבגד ציצית? מה עוד חלומי הטוב יותר מלשמור על בגד הציצית קרוב ללבו? הן כל עוד הבגד עליו - הוא מוגן, הוא שמור. כל פגע רוחני וכל מוזיק גשמי, לא יוכלו לו. הנה, גם השומר האכזר יכול היה להורגו באבחת יריה אחת, אבל לא עשה זאת! האין זו עדות להגנתה של הציצית?

הרב המשיך ללבוש את הציצית במסירות, לכל אורך תקופת המלחמה. לקראת סיומה, החלו הנאצים בתוכנית שטנית ומרושעת להעביר את היהודים אסירי הפרך אל תוככי גבולות גרמניה. רגע לפני שעלו על הרכבת, הוכרחו להתייבב בשתי שורות ישרות, ולעבור בסך לפני הקאפו... השומר שעתיד ללוותם במסע, שספר אותם ומישש את בגדיהם, מודא כי אינם מבריחים עימם כל ציוד בטחוני או בעל ערך.

כשהגיע אל הרב מייזליש, מיד במישוש הראשוני, הבחין שמשוהו אינו כשורה. בחמת זעם משך את חולצתו, ולנוכח עיניו הנדהמות גילה שם בגד מצהיב מיושן, מאובק ומקומט, וחוטסים קשורים לו בצידו. הרב הביט לעברו בחרדה גלויה, ואז, במשיכה אכזרית וחזקה, משך השומר הנאצי את בגד הציצית, וקרע אותו מעל גופו של הרב...

'לא, לא, רק זה לא!' - זעק לעברו הרב באימה. 'הבגד הזה לא שווה כלום, אתה לא צריך אותו. אנא, תן לי אותו בדרכי האחרונה!' - התחנן הרב כמבקש על נפשו... אך בקשת הרב עוררה את חמת זעמו של השומר, וכשלא מצא כל פריט בעל ערך אחר - בחר לבטא את זעמו על בגד הציצית היקר...

בחרי אף, תפס השומר את הבגד וקרע אותו לגזרים, לנוכח עיניו הדומעות של הרב - - - 'אוי ואבוי!' - החל הרב בוכה ומיילל, 'מה יהיה? לקחת לי את הבגד, לקחת לי את ההגנה!' - התחנן שוב, מבקש לעצור את הקריעה הנפשעת, את השחתת הבגד שמסר את נפשו לשומר, והוא ששמר עליו... אך השומר האכזר לא אבה לשמוע, תפס את הבגד והשליכו אל התנור הבוהק, שם הפך למאכלת אש...

הרב התפרץ בבכי מסעיר, מלווה במבט הומה את הבגד הנשרף. השומר לא נתן לו אפילו להיפרד מהבגד כראוי, וירזו לעלות על הרכבת הממתניה. בלב קרוע ומורתח עלה הרב על הרכבת, מבכה את בגד הציצית היקר שאבד לו, את השמירה וההגנה שכבר לעולם לא ישוּבו. עם זאת, התחזק הרב באמונה כי מסירות נפשו והעובדה כי כה השומר והתחנן על בגד הציצית, תעמדה לו להגנה ושמירה גם בשלבים הבאים...

ועדן אכן קרה, עוד באותו ערב. השעה היתה שעת לילה מאוחרת, כשהרכבת שעטה על המסילות בואכה גרמניה. בתוככי קרונות המשא הצטופפו מאות יהודים שישבו צפופים וצמודים זה לזה, דחוסים בדוחק נוראי, וכדי לעצום עין לשינה מינימלית - הוצרכו להישען זה על כתף זה. במרכז הקרון, כמו פריץ מודשן עונג, שכב על ספסל רחב הקאפו האכזר ששרף את הציצית, וישן שנת ישרים כשקול נחירותיו מהדהד ברחבי הקרון...

גם הרב מייזליש ניסה להירדם מעט, והשעין את ראשו על כתפו של בנו זמן לייב שישב לצידו, מנסה

את הסיפור המסעיר הבא, כתב בעל המעשה בעצמו, בעדות אישית מטלטלת לב ומסעירת נפש. מתוך התופת הנאצית בימי השואה האיזומה. הדברים מופיעים בספר 'מקדשי השם', שכתב הגאון רבי צבי הירש מייזליש זצ"ל, רב העיירה ניימארק שבגליציה ולימים רב במחנות העקורים עד שהפך לרב קהילת 'שארית ישראל' בשיקאגו, וספרו מתאר בקולמוס ספוג דם את גלגוליו בעומק הבכא, וזה דבר המעשה:

היה זה בשערי המקום הנורא ביותר עלי אדמות, מחנה ההשמדה אושוויץ. לשם הגיעו הרב ובני משפחתו, כשבחיקו של הרב טמון החפץ האהוב עליו מכולם - הטלית היקרה אותה קיבל בירושה מזקנו, הרב"ק בעל ה'ייטב לב' מסיגעט זי"ע. בדרך לא דרך הצליח להחדיר את הטלית לצריף אליו שובץ, אך הבין כי מסוכן להתעטף בטלית גדול במחנה בו שורצים אנשי קאפו אכזריים, ולפיכך, בצער רב, כשלבנו נקרע ושותר דם, חתך את הטלית הגדולה, נקב חור במרכזו, והפכה לטלית קטן.

אמנם, גם ללבוש טלית קטן זה מסוכן במחנה אושוויץ, אבל לפחות ניתן ללבושה תחת הבגדים, ולקוות שלא ישימו לב. הדבר היה כרוך בסכנה של ממש, שכן בגדי האסירים במחנה היו זהים ודקים, ובמבט מעמיק ניתן היה לגלות כי מתחת הבגד השגרתי - מדי האסיר, לובש האסיר בגד נוסף.

אך הרב לא יכול להיפרד מבגד הציצית היקר 'לבי בטוח שמצות ציצית תהיה לי לסגולה ולשמירה מפני המזיקין בשעת הרס העולם' - הוא מעיד על תחושתו. במקום כמו אושוויץ, כשסכנה כבידה מרחפת מעל החיים, הצורך בלבישת הציצית נחרץ וגדול הרבה יותר מבימי שגררה...

מדי ערב, אחרי יום עבודה מפרך, הלכו האסירים לצריף העלוב שנשא את השם מקלחת, היה זה חדר קטן שצינור מים קרים בתקרתו. בכניסה ישב שומר אכזר שהביט ביהודים היוצאים מהמקלחת, בחן אותם לוודא כי איש מהם אינו יוצא עם יותר מבגד אחד. כדי להפיג את שעמומו, היכה לא פעם יהודי מזדמן, סתם, בשם האכזריות שנודעה לשמצה...

כשראה השומר את הרב יוצא, הבחין כי בגדיו עבים מזהר. חיש קרא אליו את הרב, ואחרי חבטה הגונה על ראשו החל ממשש את בגדיו, מוצא מתחתיהם את הבגד היקר - את בגד הציצית... הרב רעד באימה, עיניו בהקו בחרדה, ואילו השומר חצצח את גרונו ושפשו את אלתו, לפני שהחל לצרוח ולהצליף: 'בוש לך יהודון מלוכלך! מהיכן נגבת את הבגד הזה? וכי לא די לך בבגדים הנאים שהמחנה מספק לך? שאג הצורך והצליף ברב מכות רצח...

אחרי דקות ארוכות של הכאות והשפלות, שוחרר הרב, אסף את עצמותיו השבורות, עצר את שפתי הדם, יוצא לצריף שלו. מיד בכניסתו לא הביט על עצמותיו הדואבות ולא חבש את פצעיו, ראשית בדק את בגד הציצית, לוודא כי נותר בשלמותו... כשגילה כי הבגד עודו לגופו, מלוכלך בכתמי דם ומאובק היטב אך עדיין כשר ומהודר ללבישה - עיניו נצצו משמחה וכמעט ששכח את המכות הרבות שחטף...

פרשת
שבוע

הרב משה דיין

לראות את הטוב

פרשת שלח עוסקת בתחילתה על שליחת המרגלים כפי שנאמר "שלח לך אנשים ויתורו את ארץ כנען". ובהמשך גם נאמר "וישלח אותם משה לתור את ארץ כנען". לעומת זאת בספר דברים כשמה מוכיח את עם ישראל בנושא הוא אומר "ותאמרו נשלחה אנשים לפנינו ויחפרו לנו את הארץ". ויש להבין מדוע כאן קורא לשליחות זו "לתור" ואילו שם נאמר "לחפור".

בספר הכתב והקבלה מבאר שיש הבדל מהותי בין שני התוארים "לתור את הארץ" או "לחפור את הארץ". "לתור" מלשון תייר. לחפש את הטוב והיפה. כמו שכתוב "לתור להם מנוחה" וכן "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" שפרושו אל תחפשו את התענוגים שאתם רואים בעינים וחומדים בלב. הרי הלשון הוא חיפוש הטוב. לעומת זאת "לחפור את הארץ" לחפש את נקודות התורפה של הארץ, כמו שיוסף אמר לאחיו "מרגלים אתם לראות את ערוות הארץ באתם".

אם כך יוצא לנו שמטרת השליחות של משה שלח אותם היתה לחפש את הנקודות הטובות של הארץ, וזה כדי לאמת את דברי הקב"ה שאמר שהיא "ארץ זבת חלב ודבש". ולא לחפש את נקודות התורפה של הארץ מהיכן היא נוחה להכבש, כי זה לא ענינם איך לכבוש את הארץ שהרי הקב"ה ילך לפניו והוא יוביל את המערכה. אבל העם דרש ממה רבינו "נשלחה אנשים לפנינו ויחפרו לנו את הארץ" העם ביקש אנחנו רוצים להתכונן למלחמה לראות האם ואיך נוכל לכבוש את המקום. נמצא שהיו כאן שתי מסורות שונות. העם חיפש לחפור את הארץ, והקב"ה אומר "ויתורו את הארץ" וכך משה מעביר את הדברים "וישלח אותם משה לתור את ארץ כנען". והנה התורה מדגישה על המרגלים "וילכו ויבואו" וביארו חז"ל הקיש הכתוב את הליכתן לחזרתן, מה חזרתן בעיצה רעה אף הליכתן בעיצה רעה. הרי אומר שהם הלכו בעיצה רעה, לחפש את החסרונות של הארץ. וממילא אם אדם הולך במטרה לחפש את החסרונות תמיד הוא ימצא משהוא. ולכן כשהם ראו הרבה אנשים קוברים מתים אז הם פרשו "ארץ אוכלת יושביה היא". וכן כשראו את הנפילים הם נרתעו מאוד.

אבל יהושע וכלב עשו כפי שאמר להם משה והם ראו רק את הדברים טובים. טובה הארץ מאוד מאוד! ולכן הם לא התייחסו כלל לטענות הרי העם הזה חזק, הם ענו בבטחה 'אם חפץ בנו ה' והביא אותנו לארץ הזאת ונתנה לנו' וזה כלל לא ענין שלנו.

מסקנת הדברים אם נחפש את הטוב נמצא אותו, ואם נחפש את הרע גם נמצא אותו. עבודתנו היא לחפש את הטוב.

פינת
ההלכה

הרב אומר מעודה

הלכות נרות שבת

א. דרשו חז"ל מזה שמכה התורה את דין שחיטת חיה ועוף לדין כיסוי הדם, שנאמר "ושחט וגו' וכיסה את דמו", ללמדך במה ששחט יכסה, כלומר שלא יכסה את הדם ברגליו, אלא יכסה בידי שבהם גם שחט את החיה והעוף, והסיבה לכך "כדי שלא יהיו מצוות בזויות עליו". ומכאן נלמד הדין שאין להפשיט את בגדי הקטנים בפני נרות השבת, שהרי בגילוי ערוותם לפני הנרות יש בזה משום ביזוי מצוה, וקל וחומר שאין להחליף טיטול לתינוקות בפני נרות שבת קודש כדי שלא יהיו המצוות בזויות עליו. [דין זה שייך גם לגבי הלכות סוכה, שאין להחליף טיטול לתינוקות בסוכה, מפני שאין לעשות תשמיש בזוי בסוכה מפני קדושתה].

ב. פמוטים העשויים מכסף שלא הדליקו בהם מעולם ומונחים על הארון או המזנון לקישוט הבית אין עליהם תורת מוקצה, ואף על פי שהם יקרים וחס עליהם מלהשתמש בהם, מכל מקום מותר לטלטלם בשבת ואין בהם משום מוקצה, שכיון שאין עושים מלאכה בגופם אלא משמשים רק כבסיס לנרות והרי עדיין לא הדליקו בהם מעולם נרות, לכן אין עליהם דין מוקצה ודינם ככלי שמלאכתו להיתר אף על פי שמיחדים ומזומנים לצורך הדלקת נרות, שהרי "הזמנה לאו מילתא היא". וכן שאר כלים יקרים שתשמישם להיתר וחס עליהם מלהשתמש בהם, כגון שעון קיר או תמונה אומנותית יקרה הקבועה בקיר, ונפלו בשבת, אין עליהם תורת מוקצה ומותר לטלטלם בשבת.

הסיבה לדין זה, שהרי הכלל בדיני מוקצה הוא שכל כלי שמלאכתו להיתר כלומר שאופן השימוש שאליו מיועדים הוא דבר היתר, כגון כוסות וצלחות שהם לצורך אכילה ושתייה, אף על פי שמקפיד עליו שלא להשתמש בו תשמיש אחר מפאת ערכו ואף מייחד לו מקום להניחו ושומרם שלא יפסד, אין לו דין מוקצה ומותר לטלטלו לכל צורך מסויים הנצרך לו. חוץ מכלים העומדים לסחורה ומקפיד עליהם שלא להשתמש בהם כדי שלא יפסדו, שיש להם דין מוקצה ואסורים בטלטול אף על פי שהם כלים שמלאכתם להיתר ככוסות וצלחות וכדומה.

ג. מנורת שמן או פמוטים שהדליקו בהם נרות שבת לפחות פעם אחת אבל לא הדליקו בהם באותה שבת, יש להם דין של כלי שמלאכתו לאיסור שאסור לטלטלו לצורך שמירתו, אבל מותר לטלטלו לצורך גופו או מקומו ולכן אם צריך את המקום שהפמוטים מונחים עליו, מותר לטלטלם ולהניחם במקום אחר לצורך השימוש באותו מקום.

ד. מנורת שמן או פמוטים שהדליקו בהם נרות שבת, אסור לטלטל אותם אף לאחר שהנרות כבו, ולמנהג בני ספרד אם התנה עליהם קודם כניסת השבת ואמר "הריני מתנה לשבת זו ולכל שבתות וימים טובים של כל השנה, שלאחר שיכבו הנרות אוכל לטלטל את הפמוטים לכל מקום שארצה" אז מותר לטלטל את הפמוטים לאחר שכבו, ותנאי שהתנה פעם אחת מועיל למשך כל השנה כולה, אולם למנהג בני אשכנז אין לטלטל את הנרות לאחר שכבו אף אם עשה תנאי זה.

הסיבה לדין זה שתנאי מועיל (לספרדים) להסיר דין מוקצה מהפמוטות אף על פי שבשאר דיני מוקצה אין מועיל תנאי, כגון שאין מועיל שיאמר אדם שמתנה שיהיה מותר לטלטל את הפלאפון שלו או את כספו בשבת. הסיבה היא שכיון שהפמוטים והנרות אינם מוקצה מצד עצמם אלא הם מוקצה מפני שמשמשים בסיס לשלהבת והשלהבת היא מוקצה מחמת איסור, וכיון שהשלהבת עשויה להיכבות באותה שבת לכן תנאי מועיל להיתר לטלטלם לאחר שהשלהבת תכבה, שהרי נמצא עתה לאחר שכבתה שהסתלקה הסיבה שמפניה נאסרו בטלטול.

ה. בזמן חז"ל היה מצוי שהיו מדליקים נרות שמן בביתם, ואסרו חכמים לקרוא וללמוד לאור הנר מחשש שמא יתמעט אור הנר ויבוא האדם להטות את השמן אל הפתילה כדי שידלק ויאיר יפה, ובפעולה זו היה עובר על איסור מבעיר בשבת, ומכאן היה מקום לדון לגבי נרות החשמל של ימינו שיש להם וסת שעל ידי סיבוב מגבירים או מנמיכים את אור החשמל, האם מותר לקרוא לאורם או שיש חשש שמא יגביר את האור. ולמעשה מותר לקרוא ולהתפלל לאור נורות אלו ואין לחשוש שמא יגביר את עצמת האור בשבת. ואחת הסיבות לחלק בין הנידונים היא שדווקא בנר של שמן שעשוי אורו להתמעט תוך כדי הלימוד והקריאה, לכן חששו שמא יבוא להטות את השמן לפתילה כדי שיאיר יפה, אבל בנורות חשמל של ימינו אין אורם עשוי להתמעט ונשאר במצב הקבוע שקבע לו האדם מיום שיש את עצמת האור שרצה, ולכן אין לחשוש שמא יגביר את עצמת האור

בי הגאווה הסרוחה!"

כל אחד ראה בעולם האמת את המסלול המיועד לו, כל אחד ידע מה החסרונות שלו, מה יש בנשמה שלו, ומה אין, הנשמה כבר עברה מסלולים ויודעת לאן פניה מועדות, רק שבאים לעולם הזה, המלאך משכיח לו את הכל!

יש אדם שבוחר לבוא לעולם **חולה** הוא אומר, "רבונו של עולם תביא אותי עם מום או חולי כדי שאהיה כנוע אליך", **שאדם חולה לבו נשבר**, שמפחד שמא ימות, וכל הזמן נמצא במצב רוחני גבוה. לכן כשבא תינוק חולה לעולם, כולם מרחמים עליו כמה הוא מסכן, ואינם יודעים שהוא בעצמו בחר לבוא חולה, כי זה הכי טוב לנשמתו. החפץ חיים אומר שלפעמים נולד תינוק בלי יד, **כי בגלגול שעבר הוא נתן סטירה למישהו ופגע בו קשות**, ולא הצליח לתקן זאת, ונפסק דינו בשמים "כל המרים יד על חברו נקרא רשע", ונגזר דינו לרדת לעולם פעם נוספת, והוא מתחנן לבורא עולם "תוריד אותי בלי יד, אני יודע שבלי יד אני כבר לא ארביץ".

יש אדם שבגלגול שעבר היה צדיק ושלם, והיו חסרים לו כמה דברים קטנים, גם אותו מחזירים לעולם, אין משוא פנים לאף אחד.

את כל הדברים הללו נותנים לך לבחור, בריא או חולה, גבוה או נמוך, יפה או מכוער, אבל אם תהיה צדיק או רשע **זה בחירה שלך**.

הגמרא אומרת "בוצין בוצין מכתפיה ידיע", אמר רב תן לי תינוק, ואגיד לך בדיוק מה יהיה אתו כשיהיה גדול, רופא, עורך דין, אינסטלטור, גנן או רב, על הראש שלו רואים מה הצלם שבחר. **אתה בחרת את הדמות שלך**, וכל המאורעות שיקרו לך כתובים מראש, הבחירה שבידך היא לקבל אותה בצדקות או ברשעות, באהבה או בטרוניות, את זה משאיר לך הקב"ה כטריטוריה שלך לפעול עם הכלים שבחרת. אין מה להתלונן "יום המות מיום הולדו", קבעו לך מתי תמות ביום שנולדת, ורק באמצעים רוחניים תוכל להוסיף, וחלילה בעבירות תוכל להוריד! **ברגע שאדם מבין את הנקודה הזו, הוא מסלק תשעים אחוז מתחושת ההחמצה והקיפוח**, שהרי אני בחרתי לי את המסלול והכלים הללו, זה הכי טוב בשבילי, ורק כך אקבל שכר נצחי בעולם האמת.

הרב אליהו רוסתמי מגיד שיעור בישיבת אור דוד
למנוון הרצאות הרב כנסו לאתרנו: Rabenu.com

אתה בחרת את המסלול שלך!

ישנה נקודה חשובה שתיתן לנו כח להתמודד עם נסיונות החיים שאומר רבי אברהם אזולאי (סבא של החיד"א): **כל אדם נוחר לעצמו את המסלול בחיים לפני שבא לעולם**. אם תהיה עני או עשיר, אם יהיו לך חיים קלים או קשים, אנחנו רואים אנשים שיש להם מסלול קל בחיים, ויש להם בריאות ופרנסה ושקט ושלוה, ולעומתם אנשים שיש להם מסלול קשה, **תדע לך שזה בחירה אישית שלך!** אתה ביקשת זאת לפני שנולדת, אם כן מה לך להתרעם ולהתלונן, הנשמה שלך ביקשה את המלבוש והגוף והמסלול הזה.

כתוב במדרש לפני שהנשמה מגיעה לעולם, אומרים לה תבחרי באיזה גוף את רוצה להיות? ארוך או קצר, שלם או בעל מום, חלש או גבור, יפה או מכוער, עני או עשיר, הנשמה אומרת שבגלגול הקודם היה לי הרבה כסף ועשיתי הרבה עברות, סבלתי מזה מאד, **ועכשיו אני רוצה לתקן**, לכן אם אקבל כסף לא אוכל לעמוד בזה, ולכן היא מבקשת להכנס בגוף שעתידי לעבור מסלול קשה של עוני.

נשמה אחרת אומרת בגלגול הקודם הייתי **יפה תואר**, והדבר גרם לי לנסיונות קשים של עריות ונכשלותי, ושבאתי לעולם האמת סבלתי הרבה יסורים, עד שניקו אותי מהזהומה הזו, **עכשיו אני רוצה לבוא בגוף של מכוער או בינוני כמו כולם**.

אומר רבי אברהם אזולאי, **אתה בחרת בדיוק מה שרצית**, אז אין שאלות למה חבר שלי יותר יפה ממני, או עשיר ממני, ולמה לפלוני יש אשה כזו יפה ולי יש מכוערת, **הכל תלוי בבחירה שלך!**

נשמה אחת אמרה, אני הייתי בעולם הזה **מכובד** והשתררתי על אנשים, הייתי בעל גאווה, והסתכלתי על כולם מגבוה, וכתוב בגמרא כל פרנס שמתגאה על הציבור, גיהנם כלה והוא אינו כלה, הגיהנום יגמר, והעונש שלו לא יגמר לכן הוא מבקש, "רבונו של עולם סבלתי מספיק, **תן לי להיות מבוזה**, לכל מקום שאלך שיצחקו עלי ויבזו אותי, וכך לא תיכנס

איך נרשמים להיות מפיצים

מתקשרים
למוסדות אור דוד

נרשמים להיות
חלק מהמפיצים

ומקבלים את
העלון עד הבית

מעכשיו בכל שבוע זה קבוע

מעכשיו גם אתה יכול להפיץ את העלון בבית הכנסת שלך כל שבוע

03-5701212